

Рух ад сэрца

## ДАПАМОГА — ТОЕ, ШТО ЗАЎСЁДЫ МАЕ СЭНС

З 2011 года ў краіне працуе краўдфандынгавая пляцоўка з сімвалічнай назвай «Мае Сэнс». Галоўная мэта, з якой яна стваралася, — дапамагчы збіраць сродкі на рэалізацыю карысных для грамадства спраў. А самая цікавая частка задумы — той фармат, у якім праводзіцца пошук грошай.

Гэта адбываецца праз аўкцыён сустрэч. Любы чалавек можа прыдумаць цікавую тэму для яго і прапанаваць у агульным доступе. А ў астатніх ёсць магчымасць рабіць стаўкі на такі імправізаваны лот. Стваральнік сустрэчы таксама загадвае выбірае той сацыяльны праект, у дапамогу якому будуць пераведзены сабраныя грашовыя сродкі. Як і на любым аўкцыёне, пераможцам становіцца той, хто прапануе найбольшую суму за адведзены час. Да 80 працэнтаў грошай пераводзіцца таму праекту, які вырашыў падтрымаць арганізатар сустрэчы. А пераможца (ён жа пакупнік лота) атрымлівае абяцаны приз. Фармат сустрэчы можа быць любы: ад класічнага «пачастую гарбатай ці кавай» да самых неспадзяваных і арыгінальных прапаноў накшталт «індывідуальны занят па тэнісе», «пачастунак чырвонай і чорнай ікрой», «класічны масаж» і мноства іншых. Дзякуючы такому крэатыўнаму падыходу дапамагчы можа кожны, нават той,



«Міс Мае Сэнс» Наталля Шумчэна з Аляксандрай Касценкай.

у каго для гэтага не хапае сродкаў, але ёсць вольны час.

На сайце пляцоўкі maesens.by ўжо зарэгістравана больш як 85 тысяч карыстальнікаў, якія ахвяраюць свой вольны час ці грошы на добрую справу. Тут жа публікуецца справаздача: калі, куды і колькі грошай было пераведзена. Унесці ўклад вельмі проста:

трэба азнаёміцца і пагадзіцца з правіламі, затым хуткая рэгістрацыя на сайце, запусціць маленькую анкету — і вы ўжо карыстальнік.

Мы пацікавіліся, што за людзі працуюць над падтрымкай гэтага праекта, і пазнаёміліся з адной з супрацоўніц пляцоўкі «Мае Сэнс» — Аляксандрай Касценкай, якая пагадзілася адказаць на некалькі пытанняў.

— **Раскажыце, як вы трапілі сюды?**

— Раней я працавала трэнерам-адміністратарам нацыянальнай каманды краіны па пляжным валеболе. Сама работа мне падабалася, але кожны дзень не пакідала думка, што я магу рабіць нешта больш важнае і знакавае. Адночы мне патэлефанавала знаёмая і прапанавала паспрабаваць прайсці тут гутарку на працу, што я паспяхова і зрабіла праз некалькі дзён. З 1 красавіка 2016 года праект «Мае Сэнс» — мая асноўная і адзіная работа, якая прыносіць радасць кожны дзень. Я жыву ёй і прыходжу сюды з вялікім задавальненнем. А сама ідэя таго, што я працую з дабрачыннымі сацыяльнымі накіраванымі праектамі, натхняе з першага дня. Цяпер мой дэвіз «Маленькай дапамогі не бывае», бо кожны нават невялікі ўнёсак вельмі каштоўны.

— **Вы самі выстаўлялі сустрэчы на аўкцыён?**

— Напачатку было боязна: невядома яшчэ, хто як успрыме тваю ідэю. Першай

я вырашыла прапанаваць сустрэчу, звязаную з маім хобі: сумесную прабежку з індывідуальнымі рэкамендацыямі па бегу. Сустрэча прадалася за 50 рублёў. А потым ужо было зусім не страшна. Мне здаецца, што такі механізм збору сродкаў — гэта проста выдатная ідэя. У цябе не заўсёды ёсць грошы, каб дапамагчы, але часта ёсць час. І, калі ты бачыш, што гэты механізм працуе, разумееш, наколькі рэальна і проста дапамагчы.

— **Раскажыце пра самыя кранальныя асабіста для вас моманты, звязаны з праектам...**

— Іх многа: малюнкі дзяцей, якім мы дапамаглі, іх лісты ў падзяку, шчаслівыя твары бацькоў і многае іншае. Але, ведаеце, самы, мабыць, кранальны здарыўся не так даўно. У нашым конкурсе ўнутранай прыгажосці «Міс Мае Сэнс», што праходзіў напрыканцы 2016 года, выйграла дзяўчына з асабліва развіццямі Наталля Шумчэна. Момант, калі яна на цырымоніі ўзнагароджання выехала на сцэну, быў вельмі для мяне кранальны.

Ці мае сэнс удзельнічаць у дабрачынным руху, кожны вырашае для сябе асабіста. Але, як сказала сама Аляксандра, «шчырае імкненне дапамагчы дорыць пачуццё, з якім табе святлей быць сярод людзей».

**Дар'я АРЭФ'ЕВА, студэнтка VI курса Інстытута журналістыкі БДУ.**

## КАМАНДА НА КОЛАХ...

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

Састаў тым часам чапляюць да лакаматыва і падаюць на платформу. Члены брыгады апранаюць уніформу і выходзяць сустрэкаць першых пасажыраў.

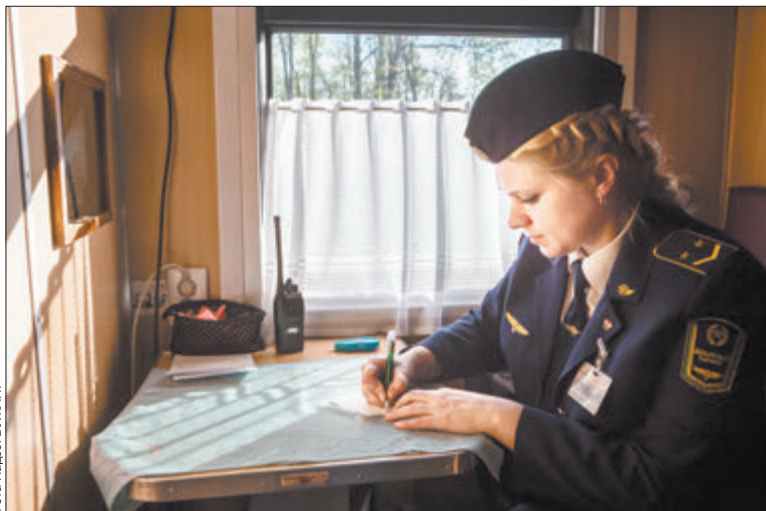
Алеся Рабычына ў дзяцінстве марыла стаць урачом, бо хацела дапамагчы людзям. Першую адукацыю атрымала па спецыяльнасці «псіхалаг» у Магілёўскім дзяржаўным універсітэце імя А. А. Куляшова. Прышла працаваць у санаторый чыгуначнікаў «Дубравенка» педагогам-арганізатарам і выхавацелем. Потым перавялася на Магілёўскі вагонны ўчастак, дзе адвучылася на спецыяльных курсах пры рэзерве праваднікоў. Пасля атрымала вышэйшую адукацыю ў Беларускай дзяржаўнай універсітэце транспарту, што ў Гомелі. Сем гадоў таму стала выканаўцам абавязкаў начальніка цягніка — падмяняла калег, якія знаходзіліся на бальнічным ці ў адпачынку. Калі было вырашана стварыць маладзёжную брыгаду для абслугоўвання маршрута Магілёў — Львоў, яе кіраўніком прызначылі Алесю.

**Саставы, якія ідуць па незэлектрыфікаваных участках чыгункі, дагэтуль ацяпляюцца пры дапамозе вугальнай печкі — яе трэба паліць.**

— Я кантралюю ўсё, што адбываецца з саставам падчас руху, — расказвае суразмоўца. — Пры ўзнікненні любых праблем праваднікі і электрамеханік звязваюцца са мной. Асабліва гэта датычыцца пытанняў ад пасажыраў. Я павінна дасканала ведаць усе правілы, каб адразу ж даць адказ са спасылкамі на афіцыйныя дакументы. Ды і па тэхнічнай частцы начальнік павінен быць «падкаваны» ідэальна. Любыя затрымкі ўплываюць на бяспеку руху, таму мне трэба быць у курсе ўсяго, што адбываецца з саставам, хутка рэагаваць на нестандартныя сітуацыі.

**Універсальны праваднік**

У хуткім часе староннікі традыцыйна просяць пакінуць вагоны, і састаў адпраўляецца. Праваднікі



Начальнік цягніка Алеся Рабычына.

правяраюць у пасажыраў білеты, запяўняюць паперы, а затым апранаюць фартухі — час прапаноўваць гарбаты.

— Наша работа — гэта быць майстрам на ўсе рукі, — смеецца праваднік **Марына ЦІБЕКІНА**. — Трэба быць адначасова і прадаўцом, і тэхнікам (разбірацца ва ўстройстве вагона), і медыкам, і апальшчыкам, і прыбіральшчыкам, і трохі псіхалагам. Сама я родам з Крычава, працую на чыгунцы з 18 гадоў, калі скончыла Гомельскі дзяржаўны прафесійны ліцэй чыгуначнага транспарту. Такую прафесію выбрала, бо праваднікамі працавалі мае бабуля і бацька. У чым галоўная складанасць? Гэта работа з людзьмі, пасажыры трапляюцца розныя. Нехта можа, напрыклад, сесці выпіваць у плацкартным вагоне, што катэгарычна забаронена, і не рэагаваць на заўвагі. У такіх выпадках выклікаем начальніка цягніка. Іншыя не звяртаюць увагі на правілы перасячэння мяжы. Здраецца, іх нават здымаюць пагранічнікі. Адзінае выйсце — шукаць падыходы да кожнага чалавека, хоць часам гэта вельмі цяжка.

— Безумоўна, праца не з лёгкіх, асабліва для дзяўчат, — гаворыць Марына. — Трэба разумець, што за тры дні, якія мы правядзем у камандзіроўцы, нават магчымасці нармальна прыняць душ не будзе. Карыстаемся бойлерам: змешваем гарачую і халодную ваду, каб умыцца. Калі прыезджаем у Львоў, адпачываем у вагонах, бо пакідаць іх нам нельга. Адлучыцца ў горад можна толькі замест адпачынку



Марына Цібекіна сцвярджае, што праваднік павінен быць майстрам на ўсе рукі.

на сон, калі цябе падмяняюць калегі, ды і тое з дазволу начальніка пасля запісу ў спецыяльным журнале. Але я рада, што выбрала такі шлях. Не паверыце, больш за ўсё люблю ў рабоце момант, калі ёсць вольная хвілінка і можна проста паглядзець у акно, паназіраць за прыродай — за два гады работы мне гэта не дакучыла!

**Вугалёк для печкі**

З тым, што работа правадніка больш падыходзіць мужчынам, цяжка не пагадзіцца. Фізічныя працы тут вельмі шмат. Так, саставы, якія ідуць па незэлектрыфікаваных участках чыгункі, дагэтуль ацяпляюцца пры дапамозе вугальнай печкі — яе трэба паліць. Узімку абавязковая працэдура — збіццё наледзі з падвагоннага абсталвання. Ро-

біцца гэта незалежна ад надвор'я і часу сутак. Але сярод праваднікоў брыгады толькі адзін хлопца — **Яўген КАРНІЛАЎ**. Працаваць сюды ён прыйшоў у 2010 годзе, таксама пасля заканчэння Гомельскага ліцэя. Над будучай прафесіяй доўга не разважаў: магіляўчанін — чыгуначнік ужо ў пятым пакаленні.

— Брыгада ў нас выдатная, да гэтага працаваў на іншых рэйсах, таму мне ёсць з чым параўноўваць, — кажа Яўген. — Увогуле, работа шмат чаго мне дала. На першым месцы — уменне сябе кантраляваць і весці дыялог з самымі рознымі людзьмі. З намі займаецца псіхалаг, які вучыць правільна камунікаваць і вырашаць канфлікты. Усё ж залежыць ад дробязяў —

**«Больш за ўсё люблю ў рабоце момант, калі ёсць вольная хвілінка і можна проста паглядзець у акно, паназіраць за прыродай — за два гады работы мне гэта не надакучыла!»**

На думку Яўгена, брыгада перамагла ў конкурсе, бо «каманда» разам не толькі на рабоце. Па яго словах, супрацоўнікі шмат стасуюцца адно з адным і калі пакідаюць вагоны: ездзяць разам адпачываць у санаторыі, перыядычна выбіраюцца на прыроду. Не забываюцца і на дабрачыннасць. Так, нядаўна ўдзельнікі брыгады наведвалі Дом дзіцяці ў Магілёве, перадавалі выхаванцам падарункі ад чыгуначнікаў.

**Сакрэт у людскасці**

У састаў брыгады ўваходзяць начальнік, электрамеханік і праваднікі — усяго 11 чалавек. Свой адбітак на іх работу накладвае міжнародны статус цягніка. Першая адметнасць — працягласць рэйса тры сутак з улікам дня ў Львове, які разлічаны на адпачынак. Пасля гэтага — тры выхадныя, і цыкл паўтараецца. Перасячэнне цягніком мяжы адбываецца на правілах перавозкі пасажыраў (адозніваюцца, напрыклад, умовы транспарціроўкі жывёл, ручной паклажы і іншае).

— Чаму менавіта нас прызналі найлепшымі? — перапытвае Алеся Рабычына. — Відаць, абышлі канкурэнтаў па асноўных паказчыках. Кожны квартал мы здаём справаздачу па выніках нашай працы. Там зафіксавана абсалютна ўся інфармацыя пра работу брыгады: колькі падзяк ці скаргаў прывезлі з рэйсаў, колькі грошай заробілі на продажы тавараў і паслуг, як выконвалі правілы тэхнікі бяспекі і аховы працы, наколькі былі пунктуальнымі і многае іншае. Яшчэ ўлічваецца ўдзел у спартыўных, культурна-масавых мерапрыемствах. А увогуле, мяркую, галоўнае, што нас характарызуе як брыгаду, — гэта чалавечасць. Яшчэ на першай сустрэчы я ўсім сказала, што працаваць буду толькі з тымі, хто ставіцца да пасажыраў па-людску. Можа, у гэтым і ёсць наш сакрэт.

**Яраслаў ЛЫСКАВЕЦ.**  
lyskavets@zviazda.by

Мінск — Магілёў — Мінск.